

1930 Het confectiefabriek "The Ocean Raincoats", door mij gesticht met de hulp van mijn vrouw en kinderen, was in volle werking.

Mijn schoonbroeder die bij de stichting de door mij voorgelegde voorwaardeh had aanvaard om loonopslag toetestaan, tot bescherming van de arbeid, bij de bekwaamheid en vooruitgang verworven door het personeel, begon stilaan deze werkvoorwaardeh te ondermijnen. Daar de loonopslag volgens bekwaamheid werd stilgelegd en andere knoeierijen in voege werden gebracht, nam ik ontslag als Technischbestuurder. Door ervaring op mijn hoede zijnde had ik reeds vroeger voor eigen rekening een handelszaak begonnen, gehouden door mijn dochter, deze handelszaak heb ik in 25 jaren uitgebreid op democratische wijze, gesteund als voornaamste afnemers de arbeidende klasse. De handicap met mijn ogen welke toenam, dwong mij de zaak op te geven en in volle bloei in 1952 over te laten toen ik 68 jaar werd, de eene heelkundige bewerking volgde op de andere. Met mijn schoonbroeder zijn later de familiebanden terug aangeknoopt. Deze was geenzins een slecht mens, had goede gaven, maar leed onder zijn kleinburgerlijke kapitalistische opvoeding, dulde niet de medezeggenschap der arbeiders, zelf tot zijn eigen nadeel, daar de fabriek ontbonden werd een jaar na mijn vertrek. De man met wie hij dacht het te kunnen doen, bezat niet de nodige bekwaamheid, ervaring en verantwoordelijkheidsgevoel.

Meer en meer komt het verantwoordelijkheidsgevoel in verval bij de jeugd. Deze die de gave nog bezitten zijn ouderen.

De niet georganiseerde jeugd geeft zich te veel over aan genotzucht, zij eisen rechten zonder aan plichten te denken en weten weinig of niets van de offers welke de oude generatie heeft moeten brengen.

Doorgaans in het algemeen wordt niet genoeg nadruk gelegd, dat rechten gepaart moeten gaan met plichten, wat anders fataal tot ondergang moet leiden.
